

*Pár látványos húzásnál
többre lesz szükség,
hogy ezt a lányt meghódítsa...*

THE SCORE

a p o n t

*fine
selection*

ELLE KENNEDY
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

ELLE KENNEDY

THE SCORE

a p o n t

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

I.

Allie

Beszélhetnénk?

Lgysz!

*Basszus, Allie! Azok után, ami köztünk volt,
többet érdelek eznél.*

Ugye, nem gondoltad komolyan, hogy ennyi?

A francba, legalább VÁLASZOLJ!

Tudod, mit? Cseszd meg! Ha nem akarsz, ne válaszolj.

Leszarom.

HAT SMS VÁRT, amikor péntek este a kampusz konditerméből kilépve megnéztem a mobilomat. Mindegyik Seantól, a pasimtól. Illetve tegnap óta expasimtól. Az elsőtől az utolsó felé haladva könnyörgésből fokozatosan dühöngésbe csap át, de engem mégsem ez ragad meg igazán, hanem a nyelvtani hiba.

...többet érdelek eznél.

Eznél, nem *ennél*. Nem hinném, hogy ezért az autokorrekt lenne a felelős. Az a helyzet, hogy Sean nem egy kimondott észlény. Na jó, ez azért így nem igaz. Bizonyos dolgokban állati tájékozott. Vegyük

például a baseballt: esküszöm, a srác kívülről fújja a statisztikákat, akár a hatvanas évekre visszamenőleg. Olvasottnak viszont semmiképpen nem nevezném. És *barátnak* sem volt valami eget rengető, főleg az utóbbi időkben.

Sosem akartam olyan lány lenni, aki újra és újra összejön ugyanazzal a pasival. Azt hittem, ennél karakánabb vagyok, de Sean McCall elsőéves korunk óta a markában tartott. Levett a lábamról a menő külsejével és a kisfiús mosolyával. Azzal a széles, gödröcskés, sokat ígérő mosolyával.

Megint a telefonomra sandítok, és a gyanakvás úgy kúszik felfelé a gerincemen, mint a borostyán az ódon épületeken. Basszus! Miről akar beszélni? Tegnap este mindent tisztáztunk, amit kellett. Amit közvetlenül azelőtt mondtam, mielőtt kirohantam a diákszövetség házából, azt komolyan gondoltam. Befejeztem. Most tényleg *végleg*. Három év alatt ez a negyedik szakításunk, és ezt nem csinálhatom tovább magammal. Kikészít ez az állandó libikóka boldogság és fájdalom között, arról nem beszélve, hogy egy olyan emberrel tervezgettem a jövőmet, aki minden lehetséges módon próbált visszafogni engem.

De ettől még fáj. Nem könnyű elengedni valakit, aki ilyen sokáig fontos része volt az életednek, és még nehezebb, ha az illető nem akar elengedni *téged*.

Nagyot sóhajtvá leszaladok a lépcsőn, és ráfordulok a kampuszt átszelő macskaköves útra. Normál esetben lelassítanék, hogy menet közben gyönyörködhessek a látványban – a csodás, régi épületekben, a kovácsoltvas padokban és a hatalmas fákban –, de ma csak arra vágyom, hogy a szobámba érve a fejemre húzzam a takarót, és kizárjam a világot. Szerencsére a tervemnek nincs semmi akadálya. A lakótársam, Hannah máshol tölti a hétvégét, így nem kell

végighallgatnom a hegyi beszédet arról, milyen rossz taktika elmerülni az önsajnálát mocsarában.

Nem mintha tegnap este ilyesmiket vágott volna a fejemhez. Ellenkezőleg: újra bebizonyította, hogy ő a világ legeslegjobb barátja. Amikor beléptem az ajtón a Seannal való szakítás után, Hannah a közös nappalinkban várt egy nagy doboz jégkrémmel, egy csomag zsepivel és két üveg vörösborral, aztán fél éjjel ébren maradt, és zsepiket osztogatva hallgatta az összefüggéstelen dünnögésemet.

A szakítás állati nagy *szívás*. Csódtömögnek érzem magam. Nem is. Inkább egy puhány libának, aki harc nélkül feladja. Anya utolsó tanácsa, amit a halála előtt adott, az volt, hogy sose mondjak le a szerelemről. Sőt, ezt már jóval a betegsége előtt is igyekezett belém sulykolni. Pontos részleteket ugyan nem ismerek, de annyit tudok, hogy a szüleim tizennyolc évig tartó házasságának megvoltak a maga hullámvölgyei. És ők mindezek ellenére együtt maradtak. *Megdolgoztak* a kapcsolatukért. Valahányszor bevillan, ahogy tegnap este faképnél hagytam Seant, összeszorul a torkom. Talán nekem is harcolnom kéne értünk. Mármint, tudom, hogy szeret...

Ha szeretne, nem adna neked ultimátumot, emlékeztet egy nyers hang. *Azt tetted, amit kellett.*

A gyomrom görcsbe rándul, amikor felismerem a hangot a fejemben. Apa az, az én hősöm. Az ő szemében nem tudok hibázni. Kár, hogy a Seanéban igen.

Már csak öt percre vagyok a Bristol-háztól, ahol a Hannah-val közös kétágyas lakosztályunk van, amikor megrezen a mobilom. A francba! Egy újabb üzenet Seantól. Ó, az ég szerelmére!

Bocs a bunkóságokért, bb. Nem gondoltam komolyan. Csak kiakadtam. Te vagy az életem. Remélem, tudod!

És egy újabb SMS:

Óra után átmegyek, és dumálunk.

Hirtelen megtorpanok, és pánik fut végig rajtam. Nem félek Seantól, legalábbis fizikai értelemben. Tudom, hogy sohasem emelne rám kezet, és az őrzöngés sem az ő stílusa. Inkább a meggyőző képessége jelent rám veszélyt. *Hihetetlenül* jó benne. Elég, ha bébinek szólít, és megvillantja azt az imádni való mosolyát, és nekem annyi.

Az üzenetét olvasva düh, rettegés és bosszúság elegye fog el. Blöf-föl. Kizárt, hogy csak úgy, hívatlanul rám törjön. Vagy mégsem? Csessze meg! Remegő ujjakkal tárcsázom Hannah számát. Két csengetés múlva a vonal másik végén felcsendül a legjobb barátnőm megnyugtató hangja.

– Szia! Mi újság? Jól vagy?

A háttérben halk beszélgetés hallatszik. Egy másik lány is van velük: Grace Ivers, Logan barátnője. Ezek szerint Hannah és a pasija, Garrett már elindult a bostoni hétvégéjükre. Hannah engem is hívott, de nem mentem, mert nem akartam ötödik kerék lenni. Két szerelmespár meg én? Kösz, de inkább nem. Most viszont már azt kívánom, bárcsak elfogadtam volna az ajánlatot, mert így egész hétvégén egyedül leszek, és Sean *beszél*ni akar velem.

– Sean este átjön – bököm ki.

Hannah felszisszen.

– Mi? *Nem!* Hogy engedheted neki, hogy...

– Nem engedtem neki semmit! Meg sem kérdezett, csak küldött egy SMS-t, hogy jön.

– Normális ez?

Hannah legalább olyan bosszús, mint én.

– Ugye? – uralkodik el rajtam a pánik. – Nem találkozhatok vele, Han. Túl friss a szakítás. Ha átjön, a végén még visszafogadom.

– Allie...

– Szerinted, ha leoltom a villanyt, és bezárom az ajtót, akkor elmegy? Hátha azt hiszi, hogy nem vagyok itthon.

– Seant ismerve egész éjjel a folyosón dekkolna – morogja Hannah.

– Basszus, nem kellett volna eljőnnöm erre a Bruins-meccsre. Ott-hon kellene lennem veled. Várj csak! Szólok Garrettnek, hogy forduljon vissza, és...

– Ne csináld! – vágok közbe. – Eszedbe *ne* jusson lemondani az utat miattam. Ez az utolsó esélyetek, hogy együtt csináljatok valamit.

Hannah barátja a Briar hokicsapatának kapitánya, és amint a szezon beindul, a rengeteg edzés és meccs miatt egyetlen szabad perce sem lesz. Hannah-val alig fogják látni egymást. Szemétség lenne elszúrni a szabad hétvégéjüket, amiből olyan kevés jut nekik.

– Csak tanácsra van szükségem – nyelek egy nagyot. – Légyszi, mondd meg, mit csináljak. Kérdezem meg Tracyt, hogy alhatok-e ma éjjel nála?

– Jobb lenne, ha nem a Bristol-házban töltenéd az éjszakát, ha Sean is ott van. Talán mehetnél Meganhöz. Ja, nem, mert az új pasija a városban van. Gondolom, kettesben akarnak lenni – gondolkodik Hannah. – Mi van Stellával?

– Ő és Justin a múlt héten költözött össze. Nem hiszem, hogy örülnének egy váratlan vendégnek.

– Tartsd egy kicsit!

Hosszú szünet. A háttérben Garrett hangját hallom, de nem érem, mit mond. Hannah újra beleszól a kagylóba.

– Garrett üzeni, hogy átmehetsz hozzájuk a hétvégére. Dean és Tuck otthon van, úgyhogy, ha Sean felbukkanna, majd ők kidobják.

Garrett megint mond valamit.

– Alhatsz Garrett szobájában – tolmácsol Hannah.

Tanácsstalan vagyok. Azért mégiscsak nevetséges, hogy Sean kiűz a saját szobámból. De közben az agyamban képek jelennek meg arról, ahogy az ajtómon dörömböl. Vagy, ami még rosszabb: mi van, ha rátör egy *Mondhatsz bármit*-pillanat, és az ablakom alatt bömböltetni kezdi a zenét? Bloá! Mi van, ha lejátssza azt a Peter Gabriel-számot, amit annyira *rühellek*?

– Biztos nem lenne gáz? – kérdezem.

– Dehogyis! Csak nyugi! Logan szól Deannek és Tuckernek. Bármiikor mehetsz, amikor csak akarsz.

Megkönnyebbülés árad szét bennem, enyhe büntudattal fűszerezve.

– Kihangosítanál? Beszélni szeretnék Garrett-tel.

– Persze. Egy pillanat!

Egy másodperccel később Garrett Graham mély hangja csendül fel a túlóldalról.

– Tiszta ágynemű a szekrényben, és nem árt, ha magaddal viszed a párnádat. Welsy szerint az enyém túl puha.

– *Tényleg* az – védekezik Hannah. – Mintha egy nagy pillecukron aludnék.

– Vagy inkább egy mennyei felhőn – javítja ki Garrett. – Allie, nekem elhiheted, hogy atomkirály, de a biztonság kedvéért vidd a sajátodat is.

Felnevetek.

– Kösz a tippet! De biztos, hogy nem zavarok? Nem akarok a srácokra akaszzkodni.

– Emiatt ne aggódj, szívem! Csak rebegtesd egy kicsit a piláidat, és Tucker még egy jó vacsit is összeüt neked. Ja, és Logan

figyelmezteti Deant, hogy ne próbálkozzon nálad, úgyhogy emiatt sem kell stresszelned.

Na, igen. Dean Heyward-Di Laurentis a bolygó legnagyobb csajjözége. Valahányszor találkozunk, mindig megpróbálja bedumálni magát a bugyimba. Ez a figyelem akár megtisztelő is lehetne, ha nem tudnám, hogy *minden* lánnyal ugyanezt csinálja. Mindenesetre nem aggódom miatta. Egyrészt tudom kezelni, másrészt ott lesz Tucker, és megvéd a kanos lakótársától.

– Állati rendesek vagytok – mondom Garrettnek. – Komolyan. Lógok eggyel.

– Ugyan már!

– Írj egy SMS-t, ha odaértél! – veszi vissza a szót Hannah. – Aztán kapsold ki a mobilodat, hogy Sean ne zaklathasson.

Említettem már, hogy imádom a legjobb barinőmet?

Mire leteszem, máris egy fokkal jobban érzem magam. Talán nem is olyan rossz ötlet házon kívül tölteni a hétvégét. Egy kis időre visszavonulok, hogy kitisztuljon a fejem és átgondoljam a dolgaimat. Amíg Dean és Tucker a közelemben van, nem érzek majd kísértést, hogy felhívjam Seant. Ezúttal totális szakításra van szükség. Nem akarok vele beszélni legalább néhány hétig. Vagy hónapig. Vagy évig.

Valójában gőzöm sincs, túléltem-e. Évekig szerettem ezt a srácot. És Seannak voltak jó pillanatai. Például, amikor betegen feküdtem, és ő megjelent az ajtómban egy adag húsvesssel. Vagy amikor...

Vigyázat! Nem eshetek vissza.

A józanabbik eszem meghúzza a vészharangot a fejemben, hogy figyelmeztessen a hülyeségemre. Nem szabad ilyesmikre gondolnom. Nem számít, hogy néha tudott kedves is lenni, mert ennek az *ellenkezőjére* ugyanúgy képes volt, ahogy azt a tegnapi este is bizonyítja.

Kihúzom magam, és gyorsítok a lépteimen. Tartanom kell magam a tervhez. Sean és én végeztünk egymással. Nem találkozhatok vele, nem üzenhetek neki és nem kockáztathatom, hogy a szemem elé kerüljön. Induljon az első Sean-mentes napom.

Dean

PÉNTEK ESTE VAN, és én a nappali kanapéján elterpeszkedve sört kortyolgotok két szöszivel – két nagyon dögös és nagyon meztelen szöszivel –, akik éppen forró nyelvcsatát nyomnak az orrom előtt. Az életem egy álom.

– Micsoda este! – szólalok meg kásás hangon. A tekintetem Kelly kezét követi, ami éppen Michelle hetyke cickója felé tart. Amikor célba ér, hangosan felnyögök.

– De még jobb lenne, ha a hölgyek itt folytatnák tovább a bulit. Szétválnak, és nevetve rám néznek.

– És miért tennénk ilyet? – incselkedik Kelly.

Válaszul felhúzom a szemöldököm, lenyúlok a kőkemény cerkámhoz, és lassan húzok rajta egyet.

– Ez elég ok?

Elsőként Michelle indul el felém. A mellei himbálóznak és a feneké ringatózik, ahogy az ölembe mászik, és a száját az enyémre nyomja. Egy másodperccel később Kelly is hozzám bújjik, puha, forró ajkával nekiesik a nyakamnak. Baaaaaaszki! Olyan kemény vagyok, hogy az már fáj, de ez a két istennő alaposan kiéheztet. Hosszú, kábító csókokkal, nedves, kiszámított nyalásokkal és finom harapásokkal kergetnek az örületbe.

Mondhatnám, hogy ez a mocskos kis édeshármás új élmény számomra, vagy, hogy a szexmachine címer, amit a csapattársaim rám

ragasztottak, túlzás, de hazudnék. Az vagyok, aminek mondanak. Imádok dugni, és sokat csinálom. Probléma?

Amikor Kelly ujjai a farkamra fonódnak, újabb nyögés szakad fel belőlem.

– Úristen! Hogy lehet ekkora mázlim?

– Csak el ne kiabáld! – figyelmeztet Michelle, és hosszú haját átveti a vállán. – Emlékszel az egyezségünkre? Addig nem mehetsz el, amíg mi nem végeztünk.

Igaza van. Megígértem, és tartom a szavam. Annak ellenére, amit a seggfej barátaim hisznek rólam, én szex közben mindig maximálisan kiszolgálom a partneremet. Illetve ez esetben a *partnereimet*. Ezt a két gyönyörű, sóvár nőt, akik nemcsak rám vannak beindulva, hanem egymásra is.

Hé, mennyország! Itt Dean Di Laurentis. Kösz, hogy benézhetek.

– Na, jó. Akkor mindent bele! – adom ki a vezényszót.

A hátára fektetem Michelle-t, és a számat a melléhez viszem. Bekapom, és szívoogatni kezdem a bimbóját, mire a csípője egy kéjes sóhaj kíséretében felemelkedik. A szemem sarkából látom, ahogy Kelly lehajol mellém, és a másik oldalról kezelésbe veszi Michelle-t. Uramjézus! Akkorát nyögök, hogy a holtak is feltámadnak.

– Gondoltam, besegíték – mosolyog rám Kelly, majd apró puszikkal elindul lefelé Michelle lapos hasán keresztül egészen a combjához.

Ez már nem is a mennyország, hanem maga a nirvána.

Követem Kellyt. A napbarnította bőrön és csodás domborulatokon át lassan eljutok arra a pontra, amitől összefut a nyál a számban. Kelly már nagyban nyalogatja. Basszus! Nem tudom, képesek-e mindkettőjüket kielégíteni. Mindjárt eldurranok. Próbálok nem figyelni a lábam között feszítő lüktetésre. Megnedvesítem az

alsó ajkam, lehajolok Michelle puncijához, és... és megszólal az a rohadt csengő.

A kurva életbe! A tévéállvány felé fordítom a fejem. A Blu-Ray lejátszó digitális órája 8.30-at mutat. Elgondolkodom, vajon átváltam-e valamelyik haveromat ma estére, de amennyire emlékszem, ma csak a lakótársaimmal beszéltem, és ők mind eltávoznak. Garrett és Logan már egy órája elindult Bostonba a csajaikkal, Tucker pedig valami nővel mozizik.

– Ne mozduljatok! – nyalintok egyet Michelle combján, és feltápáskodok a kanapéről, hogy megkeressem a bokszeralsómat.

Amint a farkam takarásba kerül, kisietek az előtérbe ajtót nyitni. Amikor meglátom, ki áll a küszöbön, elfintorodok.

– Elszámoltad magad, cukorfalat – közlöm Hannah legjobb barátnőjével. – Wellsy már elment. Gyere vissza vasárnap! – Azzal az orrára csukom az ajtót.

Igen, ekkora pöcs vagyok. Sajnos a szöszinek jók a reflexei: a fekete hótaposóját beékeli az ajtó és a keret közé, hogy ne tudjam ki-zárni.

– Ne légy seggfej, Dean! Tudod, hogy itt töltöm a hétvégét.

– Hogy mi van? – szalad fel a szemöldököm.

Jobban megnézem, és észreveszem a vállán a degeszre tömött háztizsákot meg a rózsaszín gurulós bőröndöt a földön. Allie Hayes hatalmasat sóhajt.

– Logan küldött neked SMS-t. És most engedj be végre! Mindjárt megfagyok.

Oldalra döntöm a fejem, és minden finomkodás nélkül kirúgom a lábát a résből.

– Itt várj! Mindjárt jövök.

– Te most *szórákozol*...

A végét nem hallom, mert megint az orrára csapom az ajtót. Dühödten visszacsörtetek a nappaliba, ahol Michelle és Kelly még mindig egymással vannak elfoglalva. Észre sem veszik, hogy visszajöttem. Legalább egy percben telik, mire megtalálom a padlón a mobilomat. Felveszem, és belátom, hogy Hannah barátnője nem viccelt. Öt olvasatlan üzenet. Ez van, ha az ember a hús szerepét játssza egy pikáns csajszendvicseben. Kit izgat a telefon, amikor éppen édeshármás zajlik a házamban.

Logan: *Haver! Wellsy barátnője, Allie nálunk lesz a hévégén.*

Logan: *Tartsd a farkad a gatyádban! G-nek és nekem semmi kedvünk agyonverni téged, ha próbálkozol valamivel. Wellsy viszont simán elintéz helyettünk. Szóval: fark=gatya=hagyd békén a vendégünket!*

Hannah: *Allie nálatok lesz vasárnapig. Elég ramatyul van, úgyhogy ne kezdj ki vele, vagy morcos leszek. Ugye, nem akarod, hogy morcos legyek?*

Elvgyorodok. Hannah tapintatos, mint mindig. Gyorsan lepörgetek az utolsó két üzenetig.

Garrett: *Allie ma a szobámban alszik.*

Garrett: *A farkad maradjon a te szobádban!*

Jesszusom! Mit rugózik mindenki a farkamon?

Basszus, ennél rosszabb időpontot nem is választhattak volna. Bánatos pillantást vetek a kanapé felé, ahol Kelly ujjá pont egy olyan helyen van, ahol az enyémnek kéne lennie. Megköszörülöm a torokom, mire mindketten felém fordulnak. Michelle tekintete még párás a barátnője kényeztetésétől.

– Leszakad a pofám, de el kell küldenem benneteket – szólalok meg.

A lányok elkerekedett szemmel néznek rám.

– Tessék? – hüledezik Kelly.

– Váratlan vendég érkezett, és odakint vár – morgom. – Le kell állítani a 18 +-os tevékenységeket.

– Mióta zavar téged, ha mások is látnak dugás közben? – vigyorgog Michelle.

Igaz. Általában nem bánom, ha van közönség, sőt, néha még dob is az élményen. De Hannah barátnője nem láthatja ezt az oldalamat. Hannah-nak és Grace-nek sem mutatom meg. A srácok már ismerik a dörgést, de tudom, hogy Garrettnek és Logannek nem tetszene, ha a barátnőik előtt intézném a mocskos kis dolgaimat. Ezek ketten menthetetlenül belesüllyedtek a párkapcsolatok mocsarába, egykori szárnysegédeim prüd seggfejékké változtak. Szomorú.

– Ez a csaj egy törekeny virágszál – felelem szárazon. – Valószínűleg elájulna, ha meglátná a hármasunkat.

– Nem igaz – hallatszik Allie bosszús hangja az ajtó felől.

Most már bennem is felmegy a pumpa. Mit képzelsz ez magáról, hogy úgy járkaál be a házba, mintha az övé lenne? Na, azt már nem!

– Mondtam, hogy odakint várj! – mordulok rá.

– Én meg mondtam, hogy fázom – vág vissza.

Szemmel láthatólag nem zaklatja fel különösebben a két pucér cicát látványa.

A lányok úgy tanulmányozzák, akár valami baktériumot a mikroszkóp alatt, aztán fintorogva elfordulnak tőle, mintha tényleg baktérium lenne. A tyúkok általában versengenek a jelenlétemben, de ez a kettő egyértelműen nem tekinti Allie-t vetélytársnak. Nem hibáztatom őket. A csajon fekete pufidzseki, csizma és egyujjas kesztyű van, szőke haját pedig egy piros kötött sapka alá rejtette. November első hete van, még nyoma sincs hónapnak vagy komolyabb hidegnek, ezért nem találok magyarázatot erre a tundrahacukára. Hacsak nem boldond, aki viseli. Márpedig Allie Hayes annak tűnik, mert pófátlanul

betrappol a nappaliba, és leveti magát a kanapéval szemközti fotelbe. Miközben kicipzárazza a kabátját, futó pillantást vet a vendégeimre, majd rám néz.

– Miért nem költözteted fel a bulit a szobádba? Én itt maradok, és megnézek egy filmet, vagy ilyesmi.

– Miért nem mész fel te Garretthez, és mozizol odafent? – vágom rá csípősen.

Igazából már tök mindegy. Megölte a hangulatot. Így, hogy Hannah legjobb barátjánője a házban van, már nem tudnám elengedni magam a két csajjal.

– Áttehetjük máskorra? – fordulok sóhajtvá feléjük.

Egyikük sem tiltakozik. Úgy tűnik, Miss Allie nemcsak hogy *kinyírta* a hangulatot, de be is hantolta, és a sírt egy mázsza sóval szórta fel, hogy a vágynak esélye se legyen újra szárba szökkenni. Nem figyel az öltözködő lányokra, túlságosan lefoglalja a saját vetkőzése. Órákig hámozza le magáról a több száz réteg téli ruhát, amiket aztán egyenként a fotel támlájára terít. Mire végez, a fekete cicanaci-ban és a bő, csíkos pólóban lényegesen vékonyabbnak látszik, mint korábban.

Amíg ő kényelembe helyezi magát, én kikísérem Michelle-t és Kellyt, akik az ajtóban szinte lerágnak a képemet, és emlékeztetnek az ígéretemre, hogy máskor bepótoljuk az elmaradt bulit. Mire végzünk a búcsúzkodással, a szám felduzzad és a farkam áll, mint a cövek. A nappaliba visszatérve nem tudom magamban tartani a dühömet.

– Ez most mire volt jó? – támadok Allie-re.

– Micsoda?

– Hogy elcseszted a gruppenemet.

Allie elneveti magát.

– Nem értem, miért nem vitted fel a két szöszit a szobádba. Miat-
tam nem kellett volna kidobni őket.

– Gondolod, hogy képes lettem volna meghúzni őket úgy, hogy
te közben idelelt dekkolsz?

Válaszul újabb nevetés érkezik.

– Te élsz-halsz a *nyilvános* szexért. Mit érdekel, hogy itt vagyok,
vagy sem? Hacsak... – gondolkodik el. – Hacsak nincs valami gon-
dod azzal, hogy a saját szobádban csináld. Hannah mesélte, hogy
folyton a nappalit használod kékbarlangnak. Miért? Talán ágyi po-
loskáid vannak odafent, vagy mi?

– Nem nyert – csikorgatom a fogamat.

– Akkor miért nem ott intézed a dolgaidat?

– Azért... – Itt újra megállok, és összeráncolom a homlokom. –
Az nem a te dolgod. Különben is, mit keresel itt? Leégett a Bristol-
ház, vagy mi?

– Bujkálók – feleli, mintha értenem kéne, miről beszél. – Egyéb-
ként hol van Tucker? – néz körül.

– Elment.

– Kár – biggyeszi le az alsó ajkát. – Ő tutira szívesen mozizott
volna velem. Na, mindegy, te is megteszed.

– Hazavágod az estémet, aztán azt várod tőlem, hogy szórakoz-
tassalak?

– Nekem elhíheted, hogy én sem rád vágyom, de bajban vagyok,
és rajtad kívül nincs itt más. *Muszáj* mellett maradnod, különben
valami hülyeséget csinállok, és az életemnek annyi.

Mintha Hannah említette volna, hogy Allie drámatagozatra jár.
Hát, igen. Az látszik.

– Légyszi!

Könyörgő tekintete levesz a lábamról. Mindig is a nagy, kék szem volt a gyengém. Főleg, ha egy csini, nagy mellű szőkéhez tartozik.

– Győztél – adom meg magam. – Maradok.

Felragyog az arca.

– Milyen filmet nézzünk?

Felsóhajtok. A péntek esti édeshármasmom helyett most bébiszittelhetek a legjobb barátom barátnőjének a legjobb barátnőjére. Ráadásul még mindig áll a cerka Kelly és Michelle csókjai miatt. Kurva jó!

2.

Allie

AZ ÖNURALMAM DEAN HEYWARD-DI LAURENTIS KEZÉBEN VAN, a fickóéban, akinek köztudottan *semmi* önuralma sincs. Nekem hivatalosan is anyyi.

Ennek ellenére nem teszem meg, nem hívom fel Seant. Akkor sem, ha húsz perccel ezelőtt átküldött egy képet a tavalyi mexikói nyaralásunkról. Egy keretező applikációval hatalmas szíveket rajzolt az arcunk köré. Jó kis út volt...

Félretolom az agyamban az emléket, és elveszem a dohányzóasztalról a távirányítót.

– Van Netflixetek? – nézek Deanre, aki szemmel láthatóan még mindig nincs kibékülve a jelenlétemmel.

Talán csak képzelem, de mintha erekciója lenne. Szívesen tennék egy-két csípős megjegyzést, de nincs pofám hozzá. A védelmére legyen mondva, éppen két csajjal készült szexelni, amikor megjelentem. A tekintetem a pucér mellkasára vándorol. Mi tagadás, nem rossz látvány. Mint egy szobor: magas, szálkás és csupa izom. Tökéletesen megformált állat szexi, szőke borosta keretezi. Nem ér, hogy egy ilyen genyó alak ennyire jól nézzen ki.

– Van. Válassz valamit! – feleli. – Addig én felmegyek, és gyorsan kiverem.

– Oké. Nem is tudom, mihez lenne kedvem. Talán... Várj, mi?

Mire leesik a tantusz, már csak hűlt helyét találok. Tátott szájjal bámulok utána. Mit mondott, *miért* megy fel? Ugye, csak hülyéskedett?

Akaratlanul is elképzelem a jelenetet. Dean a szobájában. Egyik kezével a farkát markolja, a másikkal... a golyóit? Vagy a lepedőt szorongatja? Vagy talán áll, szabad kezével az asztal szélébe kapaszkodva, miközben elkínzott arccal az alsó ajkát harapdálja...

Miért is filózok azon, hogy szokott maszturbálni?

Hogy eltereljem a gondolataimat, inkább a tévére összpontosítok. Megkeresem a Netflixet, és végigpörgetem a legújabb filmeket. Öt perc sem telik el, és Dean már vissza is jön, szerencsére nadrágban. Alsógatya viszont nincs rajta, mert a melegítője olyan mélyen lóg le a dereka körül, hogy majdnem látom... azt, amit a világ minden kincséért sem szeretnék látni. Felül még mindig meztelen, és az arca mintha kipirult volna.

– Te tényleg kiverted magadnak? – vonom kérdőre.

Úgy bólint, mintha semmiség lenne.

– Naná! Miért, gondoltad, hogy kék golyókkal fogok itt mozizni melletted?

Nem hiszek a fülemnek.

– Szóval, szexelni nem tudsz úgy, hogy a házban vagyok, de *ezt* minden további nélkül lerendezted?

Dean szája ördögi vigyorra húzódik.

– Csinálhattam volna idelent is, de attól félttem, hogy nem bírsz ellenállni, és te is beszállsz a buliba. Csak rendes akartam lenni.

Erre nem tudok máshogy reagálni, mint szájhúzással.

– Nyugi, simán kibírtam volna.

– Úgy, hogy a gyík itt figyel az orrod előtt? Azt kétlelem. De senki sem hibáztatott volna – húzza fel a szemöldökét. – Díjnyertes farkam van.

– Mhm. Mindjárt gondoltam.

– Nem hiszel nekem? Mutathatok egy képet – nyúl a telefonja után, de aztán a keze irányt változtat a levegőben, és inkább a nadrágja derekát fogja meg. – Vagy akár az eredetit is megnézheted, ha akarod.

– Nem akarom. Kicsit sem. Ezt a filmet választottam – mutatok a tévé felé. – Láttad már?

Dean fintorogva nézi a képernyőt.

– Az ég szerelmére, pont *ezt*? Legalább három új horror van a kínálatban. Vagy Jason Statham bármelyik filmje megtenné.

– Semmi horror – jelentem ki határozottan. – Nem szeretek rettegni.

– Jó, akkor legyen akciófilm.

– Az erőszakot sem szeretem.

Dean kezd bepipulni.

– Cukorfalat! Kizárt, hogy megnézzek egy filmet... – a képernyőre hunyorog – ...egy halálos betegséggel diagnosztizált nő sorsfordító utazásáról. Nincs az az isten.

– Állítólag nagyon klassz – védekezek. – Oscart is nyert.

– Tudod, mi nyert még Oscart? *A bárányok hallgatnak*. *A Cápa*. *Az ördögűző* – vág vissza önelégülten. – Csupa-csupa horror.

– Felőlem akár egész este vitatkozhatunk, de nem nézek semmi olyat, amiben vér, cápa vagy robbantás van. Ez van.

Dean erősen összeszorítja az állkapcsát, aztán egy hatalmas sóhaj kíséretében megadja magát.

– Jó. De ha végig kell ülnöm ezt a rettenetet, előbb elszívok egy rakétát.

– Ahogy érzed, drágám.

Az ajtó felé menet alig hallhatóan mormog valamit a bajsza alatt.

– Várj! – kiáltok utána, és gyorsan előhalászom a kabátzsebemből a mobilomat. – Légyszi, vidd ezt magaddal! Ha nálam marad, a végén még SMS-ezni kezdek, az pedig most nem lenne jó.

– Kivel nem szabad SMS-ezned? – néz rám sanda tekintettel.

– Az exemmel. Tegnap este szakítottunk, és azóta folyamatosan zaklat.

– Tudod, mit? – szólal meg rövid szünet után. – Te is kijössz velem.

Mielőtt válaszolhatnék, már ott áll előttem, és felhúz a foteleből. Akkorát lendít rajtam, hogy elveszítem az egyensúlyomat, és egyenesen a széles mellkasának tántorodok. Az orrom az egyik kidudorodó izmának ütközik. Gyorsan összeszedem magam, és sértődött pillantást vetek rá.

– Tök kényelmesen ültem, te bunkó.

Ügyet sem vet a tiltakozásomra, csak vonszol magával a konyha felé. Mivel nem volt időm magamhoz venni a dzsekimet, a hátsó ajtón kilépve azonnal vacogni kezdek. A veranda lámpája megvilágítja Dean pucér felsőtestét. Őt szemmel láthatólag nem zavarja a hideg, de a mellbimbójával csempét lehetne vágni.

– Basszus! Még a mellbimbód is tökéletes – méltatlankodok.

– Megérintheted, ha akarod – vigyorog rám.

– Fúj, egy frászt! Csak megjegyeztem, hogy rohadtul tökéletes. Úgy értem, pont arányos a mellkasoddal.

Lenéz az izmaira, és egy darabig mély érdeklődéssel tanulmányozza őket.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Tényleg. *Tökéletes* vagyok. Gyakrabban kéne emlékeztetnem magam erre.

– Na, persze! – horkanok fel. – Mintha nem lennél már így is épp elég beképzelt.

– Úgy érted, magabiztos – javít ki.

– Nem. Úgy értem, beképzelt.

– *Magabiztos*.

Felpattintja a konyhából kihozott kis fémdobozka tetejét, és kivesz belőle egy megsodort jointot meg egy öngyújtót.

– Én mit keresek itt? – morgok. – Nem akarok füvezni.

– Dehogynem – feleli. Rágyújt, mélyet szippant, és a füstön keresztül beszél tovább. – Totál para vagy, és furán viselkedsz. Hidd el, jól fog tenni.

– Ez közösségi nyomás.

Felhúzott szemöldökkel felém nyújtja a cigit.

– Gyerünk, bébi! – csábítgat. – Csak egy slukkot! A menő kölykök mind ezt csinálják.

Kirobban belőlem a nevetés.

– Kapd be!

– Hát, te tudod.

Ahogy kifújja a füstöt, marihuánaszag tölti be a levegőt. Már nem is emlékszem, mikor füveztem utoljára. Általában nem élek vele, de ha valamikor jó hasznát venném egy kis mariska-mámornak, az most van.

– Egye fene, add ide! – nyújtom ki a kezem, mielőtt meggondolnám magam.

– Jó kislány – vigyorog Dean. – De Wellsynek egy szót se! Szétrúgná a seggem, ha megtudná, hogy megrontom a legjobb barátnőjét.

Bekapom a cigi végét, és mélyen letüdözöm a cuccot. Dean őszinte aggodalma láttán nehezen tudom visszafogni a röhögést. Tudom,